

Köpf Lászlóné látogatása Szegeden

Tegnap, pénteken délelőtt Szegedre látogatott Köpf Lászlóné, a KISZ KB titkára. A megyei KISZ-bizottságon Kulcsár Péter, a KISZ Csongrád megyei bizottságának titkára tájékoztatta az ifjúsági szövetség megyénkben folyó munkájáról, az értelmiségi fiatalok helyzetéről. A megbeszélésen részt vett Kiss János, a KISZ KB munkatársa, Novákné Halász Anna, a szegedi városi

KISZ-bizottság első titkára. Feró Mária megbízott megyei úttörőelnök és Molnárné Fábán Edit, a megyei KISZ-bizottság munkatársa. A KISZ KB titkárát ezt követően a megyei pártbizottságon fogadta dr. Koncz János, a megyei pártbizottság titkára, majd megyénk vendége az MTA Szegedi Biológiai Kutató Intézetében fiatal kutatókkal, KISZ-vezetőkkel találkozott.

Három tárlat Vásárhelyen

Bezárt a 15. jubileumi országos ifjúsági képzőművész tábor

A 15. országos ifjúsági képzőművész tábort három jubileumi tárlat megnyitásával zárták be tegnap, pénteken délután Hódmezővásárhelyen. A Tornyai János Múzeumban megrendezett kiállítások ünnepélyes megnyitását ott volt dr. Koncz János, a megyei pártbizottság titkára, dr. Ágoston József, az SZMT vezető titkára, Szabó G. László, a megyei tanács elnökhelyettese, Csizmadia Sándorné dr., a vásárhelyi városi tanács elnöke és Kerekes István, a városi KISZ-bizottság titkára.

Kulcsár Péter, a KISZ Csongrád megyei bizottságának titkára köszöntötte a résztvevőket, a most záró tábort hallgatóit és a régi tagokat, vásárhelyi művészeket, azokat a KISZ-aktivistákat, akik az elmúlt másfél évtizedben sokat tettek a tábor sikeréért. Ezután az idei hallgatók munkakiállítását, valamint az elmúlt tábort hallgatóinak tárlatát Köpf Lászlóné, a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség Központi Bizottságának titkára nyitotta meg.

A Medgyessy Teremben Tanya 48 címmel hat fiatal művész — valamennyien résztvevői voltak a mártélyi tábornak — csoportos bemutatkozását nyitotta meg Borbély Gábor, a budapesti V. kerületi pártbizottság első titkára.

Ünnepélyes keretek között adták át az ifjúságért érdemérmét Fodor József, Holler László, Hézsó Ferenc és Lelkes István festőművészeknek, akik 15 éven át a művésztelep szakmai irányítói voltak. Harminchatan vehették át a jubileumi emlékérmét — Sebastyén

Szegeden tegnap délelőtt Borbély Gábor, az MSZMP budapesti, V. kerületi bizottságának első titkára a megyei pártbizottságon találkozott és megbeszélést folytatott dr. Koncz János-sal, a megyei pártbizottság titkárával.

Ne égessük el a szalmát!

A Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztérium felhívja a mezőgazdasági üzemek figyelmét a szalma-illetve tarlóégetés beszűntetésére. Mind gyakoribb ugyanis, hogy az aratási munkák befejezése után a gazdaságok égetés útján igyekeznek megszabadulni a szalmától, pedig ezzel termelési értéket semmisítenek meg. A szalma szerves trágya készítésére, a hígtrágya hasznosítására, szükség szerint takarmányozási vagy ipari célokra is alkalmas. A tarló felégetése talaj- és környezetvédelmi szempontból sem elfogadható.

Ma, Ópusztaszeren Aratási-cséplési bemutató

A mostani hétvége programjának — legalábbis ami a Szegedi Ünnepi Hetek rendezvényeit illeti — még nem került be az az érdekesnek ígérkező bemutató, amelynek az ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékpark ad helyet, ma szombaton délután három órai kezdettel. Ami jövőre — a bemutató sikerétől, s az érdeklődéstől függően — már bizonyára az állandó program része lesz az újszerű idegenforgalmi látványosság. Az emlékpark-beli skanzenben kiállított mezőgazdasági gépek adták az ötletet a mai aratási-cséplési Csongrád megyei Múzeumok Igazgatóságának és a kétegyházi szakmunkásképző in-

terzetnek. E gépek egy része működőképes, s a régi masinákat tán érdemes is elindítani, hátha lesz látogató, aki ilyesmit már csak skanzenben láthat — ez volt az ötlet. Erre alapozva kidolgozták a bemutató forgatókönyvét — s az aratási-cséplési jelenet ma meg is elevenedik a valóságban, a szakmunkásképző diákjainak és szakoktatóinak közreműködésével. A Szegeden működő utazási irodák meghívták a megye idegenforgalmi kínálatának ezt az újdonságot. S per sze szívesen látnak érdeklődőket is ma, szombaton délután három órától, Ópusztaszeren.

SZEGEDI ÜNNEPI HETEK

Szakcsi Lakatos Béla—Csemere Géza: Piros karaván. Előadás a Dóm téren, ma este 9 órakor.
A XXI. Szegedi Nyári Tárlat a Móra Ferenc Múzeum Horváth Mihály utcai Képtárában.
Lehoczky János kovács iparművész kiállítása a Gulácsy Lajos teremben.
Tóth Valéria szobrászművész kiállítása a Móra Ferenc Múzeum kupolájában.
Fotóklubok 16. szegedi szalonja a Bartók Béla Művelődési Központban.
Bahget Iskander fotókiállítás a Bartók Béla Művelődési Központban.
Farkas Pál szobrai a Bartók Béla Művelődési Központ udvarán.
Papp György grafikusművész kiállítása a szentmihályteleki Móricz Zsigmond Művelődési Házban.
A Móra Ferenc Múzeum állandó kiállításai: Ember és környezete; Csongrád megyei parasztbútorok és -viseletek; Kőolaj és földgáz; Szegedi Galéria; Lucsyjtemény; Hunok, avarok, magyarok; „Vasvirágok”; Móra-émlékszoba; „Tűzvívén keresztül él Szeged”.
A Fekete-házban: „Szeged felszabadításától az ország felszabadításáig”.

Ma ismét a Piros karaván

A szegedi Stážitól a szegedi Nániig

Kovács Zsuzsát nemcsak megismerik a szegedi utcán, de rákösönnek, megszólják, elbeszélgetnek vele. Nem véletlenül, hiszen itt koptatta az iskolapadokat, itt élte az ifjúság legszebb éveit, innen indult színészi karrierje. Ez a város a pályakezdés izgalmát idézi benne, az első sikerek mámorát.

Bár nem Szegeden születtem, mégis szegedinek valom magam. Az élet furcsa véletlenje: a Rózsa Ferenc Gimnáziumban egy padban ültem Csemere Gézával, aki a szabadtéri most futó cigánymusicaljét, a Piros karavánt írta. Osztályunkban ő volt a legaktívabb, annak a színjátszó csoportnak vezetője, amelynek én is tagja voltam. Sok-sok fellépés mellett szeretnénk volna bemutatni a Fiúk, lányok, kutyák című darabot, amit nagy keserűségünk nem engedtek. A játék, a színpad volt az ál- munk, mindenünk. Igaz, hogy már nyolchónapos koromban debütáltam a színházban — színész szülem vittek színpadra valamilyen darabban — „csak” 17 évesen lettem a szegedi színház tagja. A szezon elején még a karban táncoltam, az utolsó előadásokon Stážit játszottam a Csárdáskirálynőben. Azóta ha lassan is, de megállás nélkül lépelek a pálya lépcsőfokain. Nyolc nagyszerű szegedi év után kerültem az Operettszínházhoz.

A mai zenés színház

Kovács Zsuzsa

olyan művészeket igényel, akikben egyforma hangsúly-lyal ötvöződik a színészi játék, a táncművészet, a zenei felkészültség, az énekesi tehetség, a korszerű mozgáskultúra. Ez sokkal bonyolultabb és összetettebb mesterségbe-ly felkészültséget igényel, mint az egykori operettek skatulyái; a primadonna és a bonviván, a szubrett és a táncoskomikus. Nemrégiben a Film Színház Muzsika mégis szubrettként mutatta be képes riportjában.

Szeretném, ha nem dognának az operettszubrettek skatulyájába. Én olyan színésznőnek tartom magam, aki a korszerű zenés színház- ra tette fel az életét. Kezdetben balerina akartam

lenni, táncolni tanultam; családuknban a zene mindennapos volt — apám nagyszerűen gitározott — ez a vonzalom máig kíséri: s szinte színházban nőtem fel. Szeretem a munkámat, mert sokszínű, változatos, izgalmas. Az igazság az, hogy egy jó operetben is szívesen játszom, ha friss a rendezés, eredeti a koreográfia, pontosan kiélezettek a szituációk, jókedvűek és tehetségesek a partnerek.

Tizenkét éve, hogy utol- jára láthatta Kovács Zsuzsát a szegedi közönség. Most a Városmajor „zöld színházából” jött a szegedi „csillag- tetős színházba”. Pesten a Hurrá fiú! főszerepét játszotta, itt a Piros karaván szeretetre méltó bolond Náni- ja.

Most érzem, milyen gazdagok és szépek voltak a szegedi évek, mennyire meghatározóak az első szerepek, sikerek. Olyan ez, mint a honvágy, ami csak jóval a hűtlenség után ejti rabul az embert. Rengeteget tanultam a szegedi kollégáktól, elsősorban Földi Teritől, Papp Évától, Komor Istvántól, Bozókó Istvántól. Lehetett is tanulni tőlük, érdemes is volt! Az akkori szegedi színház hangulatát, a kollé- gák baráti kapcsolatait, a közönség szeretetét máig egyik legnagyobb élményem- ként, szinte emberi és mű- vérszi tartalékként őrzöm. 1968 óta először szerepelek itt, s nagyon szeretném, ha abból a sok szépségből és örömből, amit Szegedtől kaptam, most valamit tör- leszthetnék.

T. L.

Szárnyalni, szabadon

Tizennyolc éve volt Magyarországon először *Ki mit tud?* Nevezetessé vált azóta. Brieber Jánosnak külön is emlékezetes maradt: a Dóm téri öltözőben ülve, felelevenednek előtte a régi emlékek:

Egyik barátommal léptem fel; 15 éves voltam. Rábai Miklós a zsűri tagjaként felfigyelt ránk, ennek kapcsán vettek föl bennünket az együttesbe. Am akkoriban még nem volt néptánckezdés. Az volt a fel- tétel, hogy előbb végezzünk a balettintézetben, addig csak gyakorolhatunk, de nyilvánosság előtt fel nem léphetünk, addig csak „tánc- ipari tanulók” vagyunk. A diploma megszerzése óta minden új műsorban fellép- tem, sok szólószerepem is volt, belekóstoltam a balett- be éppúgy, mint a divatos tánc- ház-stílusba.

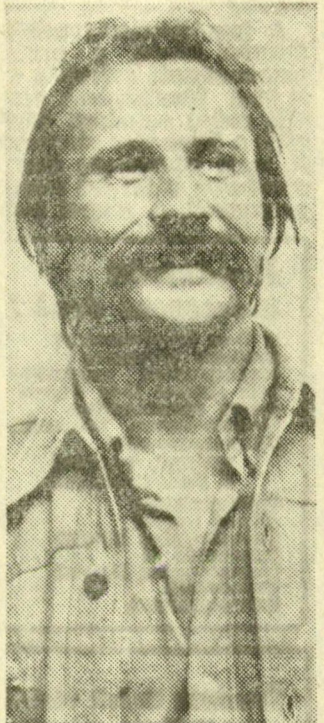
Indulását, pályáját tehát alapjaiban a „Rábai- korszak” határozta meg. Mi erről a véleménye?

Igen, és a Rábai-iskolán nőtem fel. Annak a korszaknak a gyermeke lévén, kissé elfogult is vagyok, belátom. Nagyan szeretem: nincs még egy néptánciskola, amely ilyen széles skálájú, ennyire sokoldalú táncost követelne. Egy- úttal ilyen nagy folklór- ismeret, magas fokú mozgáskultúrát. És óriási elhi- vatottságot. El sem tudom mondani, mi mindent kö- szönhetek Rábai Miklósnak. Azt a sok sikert, sok nagy- szerű feladatot, rengeteg él- ményt mind ő indította el, akkor hatvanötötben, a *Ki mit tud?* után...

Merrefelé járt eddig a világon?

A legemlékezetesebbek: Görögország, Korea, Mon- gólia, Japán, Anglia, Liba- non. És legutóbb Dél-Ame- rika.

Idestova két évtizede táncol. Hogyan érzi, változ- tatott ez saját magán vala- mit?

Brieber János

Feltétlenül. A mozgás következtében valahogyan (legalábbis úgy hiszem) vi- lágképemben is könnyebb, „tágabb” lettem, nagyobb befogadóképességgel ren- delkezem, nyitottabb va- gyok és nem tudok „be- gyepesedni” apróságokba. Kötetlenebb, szárnyalóbb lehet így az ember, a ma- gam példája alapján úgy gondolom.

Néptánc-filozófia?

Nevezhetjük annak is, bár ezen így még nem gon- dolkoztam, pontosabban nem tudom, annak tekint- hető-e. De úgy vélem, a folklór egyik legszebb ol- dala az, hogy a kollektí- vumban az egyént is fel- tudja mutatni a maga tel- jességében, szárnyalva és szabadon. Ami nagy dolog.

Domonkos László

A vaskovácsolás korszerűsége

A műanyagok korát éljük. Velük helyettesítjük a ter- mézet ősi ajándékait, a fát, a követ, a vasat, az agyagot, a kenderszálat, a gyapotot. Am ebben a műanyagárada- tban mind nagyobb noszta- giával gondolunk a fémek csillogó méltóságára, a kövek évszázadok nyomait viselő formáira, a fák játékos ere- zetére, a cserepek formálha- tóságára és díszítésére, a kenderszálak rusztiikus hatá- saira. Először csak összegyű- jöttük a padlások homályá- ból azokat a régi tárgyakat, eszközöket, melyek enyhítet- ték nosztalgáinkat. Mára egyre gyakrabban találko- zunk környezetünkbe építhe- tő, mindennapi használatra készített, korszerű, esztétikus és funkcionális művészeti al- kotásokkal, amelyek ezekből a reneszánszokat élő anya- gokból készülnek. A Kép- csarnok szegedi Gulácsy La- jos Termének legutóbbi ki- állításán Csóti Gábor arra mutatott példát, hogyan kap- hat új használati és díszítő funkciót a fa mindennapi életünkben. Lehoczky János minap megnyit tárlata arra oizonyíték, hogy a fémmű- vesség legősibb formája, a vaskovácsolás miként nyer- het új művészi lehetőséget napjainkban.

János iparművész, a fém- művesség legősibb módsze- reit követi — üllő, kalapács, fogó, fújtató, tűz a társai. Nagyszerű érzékeléssel válasz- totta meg hozzájuk a tár- gyait. A szentendrei múzeum restaurátoraként közel fér- közhett a régi magyar fém- művesség darabjaihoz, a tar- solylemezek, vaskapuk, ko- pogtatók, vasalások, gyertya- tartók, kunák, cégeknek vilá- gához. Ebből a hagyományból merít, kikerülve a barokk burjánzását, a szecesszió bra- vúrjait. Vasajtól, kapui, kan- deláberei, állólámpái, esillár- jai súlyosak, méltóságtelje- sek, sallangmentesek — tiszta formakultúrát és érze- keny téri ritmusokat közve- títenek. Lehoczky nem cize- lél. Nem tesz erőszakot az anyagon, nem bravúrosodik, nem akar vasból rózsát ko- vácsolni. Nem készít „olyan- mintha” darabokat. Munkái- nak funkcióból következő esztétikája van. Közelebb áll egyéniségéhez a használha- tósághoz kötődő formaalakí- tás, mint az öncélú játékos- ság. A tárlatot kiegészítő nagyméretű fényképek annak a folyamatnak pillanatait villantják fel melynek során a vaskovács a rideg anyag- ból hagyományos szerszámai- val és a tűz segítségével mütárgyat formál.

T. L.

A fiatal kovács, Lehoczky